

Luarea deciziilor biblice

LECTȚIA
DOI

PERSPECTIVA NORMATIVĂ:
DUMNEZEU ȘI CUVÂNTUL SĂU

THIRD MILLENNIUM

MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Pentru materiale video, suporturi de curs și alte resurse, vizitați Third Millennium Ministries la adresa thirdmill.org.

© 2012 by Third Millennium Ministries

Toate drepturile rezervate. Fără permisiunea scrisă a editurii Third Millennium Ministries, Inc., P.O. Box 300769, Fern Park, Florida 32730-0769, nicio porțiune din această publicație nu poate fi reprodusă în scopuri comerciale, în nicio formă și prin niciun mijloc, cu excepția unor citate scurte în vederea recenziei, comentariului sau studiului.

Dacă nu există alte precizări, toate citatele biblice sunt din Sfânta Scriptură – Biblia versiunea Dumitru Cornilescu revizuită. Copyrightul Bibliei Cornilescu © 1924 aparține British and Foreign Bible Society (Societatea Biblică pentru Răspândirea Bibliei în Anglia și Străinătate). Copyrightul © 2010 ediției revizuite în limba română aparține Societății Biblice Interconfesionale din România, cu aprobarea British and Foreign Bible Society.

DESPRE THIRD MILLENNIUM MINISTRIES

Înființată în 1997, Third Millennium Ministries este o organizație creștină nonprofit care furnizează **educație biblică gratuită în întreaga lume**. Ca răspuns la nevoia tot mai mare de formare biblică judicioasă a liderilor creștini de pe mapamond, noi creăm o programă de seminar multimedia ușor de folosit, finanțată prin donații, în cinci limbi de mare circulație (engleză, spaniolă, rusă, chineză mandarină și arabă) și o distribuim gratuit celor care au cea mai mare nevoie de ea, mai cu seamă liderilor creștini care nu au acces la educația tradițională sau nu și-o pot permite. Toate lecțiile sunt scrise, concepute și produse intern și sunt similare ca stil și calitate celor de pe History Channel®. Această metodă originală și eficientă pentru formarea liderilor creștini s-a dovedit foarte eficace în întreaga lume. Am câștigat Premiul Telly pentru o producție video remarcabilă în domeniul educației și utilizării animației, iar programa noastră este folosită în prezent în peste 150 de țări. Materialele Third Millennium apar sub formă de DVD-uri, materiale tipărite, *streaming* pe internet, transmisie televizată prin satelit și emisiuni de radio și televiziune.

Pentru informații suplimentare despre lucrarea noastră de slujire și pentru a afla cum vă puteți implica, vă rugăm să vizitați <http://thirdmill.org>.

Cuprins

I. Introducere	1
II. Dumnezeu ca standard	2
A. Dumnezeu în Sine	2
1. Atribut personal	2
2. Standardul suprem	4
B. Dumnezeu ca judecător	5
C. Implicații	6
III. Cuvântul ca standard	7
A. Trei categorii	8
B. Caracterul normativ	8
1. Revelația generală	8
2. Revelația specială	11
3. Revelația existențială	14
C. Unitate	18
IV. Concluzie	19

Luarea deciziilor biblice

Lecția doi

Perspectiva normative: Dumnezeu și Cuvântul Său

INTRODUCERE

Copiii pot fi foarte amuzanți, mai ales atunci când încearcă să învețe și să aplice idei noi. Alaltăieri, fiica de patru ani a prietenului meu a venit la el înainte de cină cu o bomboană în mână și i-a spus, “Tati, lasa-mă să mănânc bombonica asta.” De fapt, ea nu avea voie să mănânce bomboane înainte de masă, așa că tatăl ei a întrebat-o: “De ce te-aș lăsa să mănânci bomboană înainte de cină?” Iar ea i-a răspuns cu mare bravadă, “Fiindcă așa spun eu.”

Este evident că fetița a învățat răspunsul de la părinții ei, prin urmare, se aștepta ca tatăl ei să o asculte când avea să audă acele cuvinte magice, „Fiindcă așa spun eu”. Desigur fetița nu înțelesese un lucru fundamental despre comunicarea umană. Autoritatea poruncilor și directivelor depinde de autoritatea persoanei care le enunță. Deși fetița a rostit aceleași cuvinte folosite de părinți, trebuia să se supună pentru că așa spuneau părinții. Ei, însă, nu trebuiau să se asculte la ceea ce spunea ea.

Sudiind etica creștină, trebuie să înțelegem următorul lucru fundamental: autoritatea principiilor morale derivă de la persoana care le rostește. De ce trebuie să ne supunem învățăturilor Scripturii? De ce îndrumările morale ale credinței creștine au autoritate asupra noastră? Răspunsul e simplu: aceste directive au autoritate deoarece vin de la Dumnezeu care are întreaga autoritate. Le ascultăm fiindcă „așa spune El”.

Aceasta este a doua lecție din ciclul despre *Luarea deciziilor biblice*. În această serie de lecții, vizăm procesul pe care Biblia ne învață să-l urmăm în luarea deciziilor etice. Am intitulat această lecție “Perspectiva normativă: Dumnezeu și Cuvântul Său”. În lecția de față, vom începe să analizăm problema autorității în etică, sau pentru a fi mai preciși, autoritatea lui Dumnezeu și a Cuvântului Său în etică.

În lecția precedentă am văzut că în calitate de creștini luarea deciziilor etice presupune că avem în vedere trei aspecte de bază: standardul corect, scopul corect, motivația corectă. Am desemnat, de asemenea, aceste abordări perspectivelor normative, situaționale, și existențiale în etica creștină. Pentru a lua decizii morale ce sunt pe placul lui Dumnezeu și duc la binecuvântările Sale, trebuie să privim probleme din perspectivă normativă vizând standardele sau normele relevante. Trebuie să le privim dintr-o perspectivă situațională, asigurându-ne că am evaluat faptele și rezultatele relevante unei situații în mod responsabil, și dintr-o perspectivă existențială, asigurându-ne că avem scopurile și motivele corecte. În această lecție, vom arunca o primă privire asupra perspectivei normative, standardele corecte pentru deciziile etice, concentrându-ne pe standardele: Dumnezeu și Cuvântului Său.

Această lecție se va împărți în două secțiuni principale: în primul rând vom privi la Dumnezeu ca standardul nostru absolut, iar apoi, vom explora modul în care Cuvântul lui Dumnezeu ne slujește ca normă sau standard etic revelat. Să abordăm mai întâi tema: Dumnezeu, norma noastră etică.

DUMNEZEU CA STANDARD

Vă amintiți că, în prima lecție din acest ciclu, am văzut că norma noastră etică absolută este Dumnezeu Însuși. Acele lucruri care sunt în consonanță cu caracterul lui Dumnezeu sunt "bune" și "drepte", iar cele care nu sunt, sunt "rele" și "greșite." Dumnezeu este norma etică absolută, deoarece nu dă socoteală nici unui standard dinafară sau mai presus de El. El are autoritatea morală absolută. Numai Dumnezeu are dreptul suprem de a determina ce este bun și ce este rău, sau de a pronunța judecată obligatorie veșnică întemeiată pe determinările Sale.

Pentru a înțelege mai bine aceste idei și implicațiile lor, vom privi mai atent la trei aspecte importante ale lui Dumnezeu ca standardul nostru moral. Ne vom uita mai întâi la caracterul lui Dumnezeu ca legea sau standard moral absolut, apoi, vom vedea că Dumnezeu este judecătorul moral absolut, ce va pronunța judecată obligatorie pentru fiecare individ în parte, și în final, vom explora unele implicații ale acestor adevăruri în propriile noastre decizii etice. Să ne uităm mai întâi la caracterul lui Dumnezeu ca standard moral absolut.

DUMNEZEU ÎN SINE

Sunt o mulțime de aspecte ce pot fi abordate atunci când îl socotim pe Dumnezeu Însuși ca lege morală absolută. În ceea ce ne privește, vom atinge doar două aspecte: mai întâi, vom vorbi despre bunătate ca atribut personal al lui Dumnezeu, și apoi, vom privi la faptul că bunătatea lui Dumnezeu este standardul suprem pentru orice bunătate.

Atribut personal

În primul rând, când afirmăm că bunătatea este un atribut personal al lui Dumnezeu, spunem că El Însuși reprezintă standardul prin care este măsurată toată moralitatea. Deși uneori, vorbim într-un mod abstract de bunătate și dreptate, și folosim termeni precum bun și drept pentru obiecte și idei impersonale, acestea sunt de fapt derivate dintr-un concept mult mai fundamental: bunătatea persoanei lui Dumnezeu. În afara caracterului lui Dumnezeu, nu poate exista bunătate sau dreptate. Valoare etică există doar ca o reflecție a lui Dumnezeu. În realitate, El nu este doar bun și drept, ci El este bunătatea și dreptatea.

Așa cum am văzut în prima lecție, o modalitate prin care Scriptura ilustrează ideea că atributele lui Dumnezeu sunt standardul moral absolut este prin folosirea metaforei luminii. În 1 Ioan 1:5-7, apostolul Ioan a învățat:

**Dumnezeu e lumină, și în El nu este întuneric. Dacă zicem că avem
părtășie cu El, și umblăm în întuneric, mințim și nu trăim adevărul.
Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem
părtășie unii cu alții; și sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de
orice păcat. (1 Ioan 1:5-7)**

Metafora potrivit căreia Dumnezeu este lumină, este în primul rând o evaluare morală. Întunericul este asociat cu păcatul și minciuna, iar lumina cu adevărul și curățirea de păcat. În esență, acest pasaj explică faptul că în Dumnezeu nu există nici un păcat prin definirea păcatului ca fiind ceva străin naturii lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, se pleacă de la presupuziția că Dumnezeu Însuși este standardul suprem de bunătate și dreptate, așadar orice altceva contrar naturii lui Dumnezeu este păcat.

Isus a exprimat aceeași idee când a spus în Marcu 10:18:

Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu. (Marcu 10:18).

Afirmând că doar Dumnezeu atinge standardul de bunătate, Isus arată că are în vedere bunătatea perfectă și desăvârșită, și nu pe cea relativă sau derivată. La urma urmei, Biblia spune și despre alte persoane că sunt bune, dar bunătatea lui Dumnezeu este diferită. Diferit de toate celelalte tipuri de bunătate, cea a lui Dumnezeu este calitativ perfectă, la nivel absolut, și unică persoanelor Trinității.

Întâlnim declarații similare despre bunătatea supremă a lui Dumnezeu prin toată Biblia, cum ar fi în Psalmul 5:4, unde David spune:

Cel rău nu poate locui lângă Tine (Psalmul 5:4).

și în Daniel 4:37 unde chiar împăratul păgân Nebucadnețar spune că:

**... toate lucrările Lui sunt adevărate, toate căile Lui sunt drepte ...
(Daniel 4:37).**

Probabil pasajul cel mai succint ce întruchipează această idee este Matei 5:48, unde Isus a declarat:

Voi fiți, dar, desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit. (Matei 5:48)

În toate aceste pasaje, Dumnezeu este înfățișat ca lege morală absolută în două moduri: Domnul este considerat apogeul perfecțiunii, o ființă fără cusur; noi, ca cititori ai Scripturii, suntem încurajați să ne măsurăm propria noastră bunătate la acțiunile și caracterul lui Dumnezeu.

Pe baza acestora și a altor pasaje biblice, putem afirma pe bună dreptate că bunătatea și dreptate ar trebui să fie înțelese mai înainte de toate drept atribute eterne ale persoanelor Sfintei Treimi: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Prin urmare, bunătatea este constiuită din atitudinile, valorile, motivele, dorințele și scopurile pe care Dumnezeul cel viu le are în inima Sa. Așadar, pentru a descoperi adevăratul standard de bunătate, nu trebuie să ne străduim doar să învățăm principii abstracte și etice, ci, trebuie să ne străduim să cunoaștem inima lui Dumnezeu Însuși.

Standardul suprem

În al doilea rând, când vorbim despre Dumnezeu ca Lege morală absolută, subînțelegem că nu există un standard mai presus de persoana Lui. Bunătatea lui Dumnezeu este standardul suprem pentru orice bunătate.

Din păcate, mulți au concepția greșită că există o definiție pentru „bun” la care chiar și Dumnezeu trebuie să se raporteze pentru a fi socotit "bun" și "corect". De exemplu, unii cred că Dumnezeu nu poate fi bun pentru că judecă oamenii. Alții cred că un Dumnezeu bun nu ar îngădui niciodată răul. Pe baza acestora ipoteze, ajung la concluzia greșită că Dumnezeul Bibliei nu poate fi descris pe bună dreptate, ca fiind "bun."

Din nefericire, chiar dacă creștinii resping concluzia „Dumnezeu nu este bun”, unii credincioși acceptă în mod greșit ideea unui standard de bunătate mai ridicat căruia chiar și Dumnezeu trebuie să se conformeze.

Trebuie să admitem că, uneori scriitorii biblici par să-L evalueze pe Dumnezeu, după alte standarde decât propriul Său caracter. Cel mai adesea, L-au raportat pe Dumnezeu la Biblie. De exemplu, în Psalmul 119:65, 68 psalmistul a scris:

Tu faci bine robului Tău, Doamne, după făgăduința Ta ... Tu ești bun și binefăcător: învață-mă orânduiri Tale! (Psalm 119:65, 68).

În versetul 65, psalmistul a admis că Cuvântul lui Dumnezeu este standard al bunătății și chiar a indicat că acțiunile lui Dumnezeu pot fi considerate "bune" pe baza acestui standard. Iar în versetul 68 a proclamat că Dumnezeu este într-adevăr bun și că acțiunile Lui sunt bune, implicând faptul că Dumnezeu acționează potrivit Cuvântul Său. În final, psalmistul încheie versetul 68 exprimându-și dorința de a învăța orânduiri lui Dumnezeu, adică Legea Lui, pentru a se putea conforma bunătății lui Dumnezeu. Pe scurt, în aceste versete psalmistul raportează acțiunile lui Dumnezeu la standardul Legii Lui și constată că acțiunile Îi sunt bune.

Dar scriitorii Scripturi știau de asemenea că Legea nu este un lucru din afara lui Dumnezeu, ci mai degrabă, o auto-exprimare. Observați, de pildă, ce scrie mai târziu psalmistul, în Psalmul 119:137 și 142:

Tu ești drept, Doamne, și judecățile Tale sunt fără prihană... Dreptatea Ta este o dreptate veșnică, și Legea Ta este adevărul. (Psalm 119:137, 142)

Legea lui Dumnezeu este dreaptă și bună, pentru că vine de la Dumnezeu, care este El Însuși drept și bun. Pentru că El este neprihănit, tot ceea ce face și exprimă - inclusiv Legea Sa - Îi manifestă bunătatea. Deci, chiar și atunci când autorii biblici, îl compară pe Dumnezeu cu standardul Legii, intenția lor este de a reflecta modul în care Legea exprimă caracterul lui Dumnezeu.

Intenția autorilor biblici nu a fost niciodată aceea de a ne învăța că Dumnezeu se supune Legii așa cum oamenii sunt. Nici nu credeau că Dumnezeu poate să-Și contrazică standardele revelate prin lege. Biblia vorbește în mod constant despre bunătatea personală a lui Dumnezeu ca standard absolut prin care toate aspectele etice vor fi evaluate.

DUMNEZEU CA JUDECĂTOR

Pe lângă standardul moral absolut, vom vedea că Dumnezeu este și judecătorul absolut al moralității. Adică, El are autoritatea supremă în a determina dacă anumite acțiuni, emoții, gânduri îndeplinesc sau încalcă cerințele Sale morale. Și, are dreptul suprem și puterea de a acționa conform determinărilor Sale.

Este adevărat că Dumnezeu delegă omul cu o anumită responsabilitate în a formula judecăți etice. De exemplu, potrivit Scripturilor, guvernelor legitime li se dă o responsabilitate limitată în a onora binele și a pedepsi răul. Totuși Biblia ne învață că judecățile noastre umane sunt corecte și valabile doar în măsura în care acestea oglindesc judecățile lui Dumnezeu. Însuși Isus precizează clar că în zilele din urmă, Dumnezeu va judeca toți oamenii după faptele lor, și, prin urmare, fie va încuviința fie va osândi, orice judecată făcută de oameni vreodată. Atunci, va blestema pe cei ale căror fapte sunt rele, și va binecuvânta pe cei ale căror fapte sunt bune.

În Ioan 5:27-30 se consemnează cuvintele lui Isus în această privință:

[Tatăl] I-a dat [Fiului] putere să judece ... toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul vor învia pentru judecată ... judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui, care M-a trimis. (Ioan 5:27-30)

Indiferent de concluziile etice la care ajungem în această viață, Dumnezeu este cea mai înaltă instanță din univers. El va determina în final dacă am trăit moral sau imoral - iar judecățile Lui vor fi obligatorii. Nu există nici un temei prin care cineva poate contesta autoritatea lui Dumnezeu. El are toată autoritatea și puterea, deci nu există nici o modalitate de a evita judecățile Sale. Iată cuvintele rostite de Dumnezeu către Iov pe această temă, în Iov 40:2-14:

Tu care mustri pe Dumnezeu, mai ai vreun răspuns de dat? Vrei să nimicești până și dreptatea Mea? Și să Mă osândești, ca să-ți scoți dreptatea? Ai tu un braț ca al lui Dumnezeu și un glas de tunet ca al Lui? Împodobește-te cu măreție și mărimă, îmbracă-te cu strălucire și cu slavă! Și atunci voi aduce și Eu lauda puterii dreptei tale. (Iov 40: 2-14)

Dumnezeu are dreptul să judece pentru că are autoritate absolută, iar judecățile Lui sunt inevitabile, deoarece are puterea absolută. Deși, creaturile lui Dumnezeu ar putea dori să scape de autoritatea și puterea Sa, nu este posibil.

În cele din urmă, există doar două opțiuni: fie ne supunem Lui ca judecător căutând refugiu în mila Sa, prin Hristos, fie îl sfidăm și suferim pedeapsa veșnică. Dacă suntem tentați să avem resentimente față de Dumnezeu și să ne îndoim de judecățile Lui, ar trebui să adăugăm repede că toate determinările Sale sunt corecte și drepte. Nu este capricios, ci întotdeauna judecă după standardul imuabil al caracterului Său. Așa cum Elihu a susținut în Iov 34:10-12:

Departe de Dumnezeu nedreptatea, departe de Cel Atotputernic fărădelegea! El dă omului după faptele lui, răsplătește fiecăruia după căile lui. Nu, negreșit, Dumnezeu nu săvârșește fărădelegea; Cel Atotputernic nu calcă dreptatea. (Iov 34:10-12)

Ca judecător absolut al moralității, Dumnezeu aplică în mod consecvent standardul moral absolut al caracterului Său în fiecare judecată pe care o face. Judecățile Lui sunt perfecte, prezentând o pricepere și o înțelepciune fără cusur, corectitudine constantă, și o moralitate impecabilă.

După ce am înțeles că Dumnezeu este atât norma morală absolută cât și judecătorul absolut al moralității, să abordăm acum unele implicațiile acestor aspecte în viața noastră.

IMPLICAȚII

Când am vorbit despre Dumnezeu ca standard moral absolut, ne-am referit în primul rând la existența în și de Sine Însuși, iar când am vorbit despre Dumnezeu ca judecător absolut al moralității, am insistat în mod deosebit pe interacțiunile Sale cu creația. Acum, ne vom îndrepta atenția asupra faptului că puterea și autoritatea lui Dumnezeu de a judeca obligă faptele Sale să trăiască potrivit standardului caracterului Său.

Vă amintiți, de exemplu, că în 1 Petru 1:15-16, Petru și-a învățat cititorii astfel:

Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”. (1 Petru 1:15-16)

În acest pasaj, Petru a susținut ce am spus deja, și anume, caracterul lui Dumnezeu este standardul suprem pentru întreaga conduită umană. A aplicat însă, această idee, susținând că, dacă Dumnezeu este standardul pentru întreaga conduită umană atunci omenirea este obligată să se supună și să-L imite pe Dumnezeu.

Desigur, este important să înțelegem că vorbind despre imitarea lui Dumnezeu, nu încercăm să estompăm distincția dintre Creator și creație, ci, remarcăm responsabilitatea pe care o avem de a-I reflecta caracterul. De exemplu, când Petru a scris că trebuie să fim sfinți pentru că Dumnezeu este sfânt s-a referit la faptul că caracterul lui Dumnezeu dictează ce este sfințenia, și pentru că acționează potrivit sfințeniei Sale, și noi trebuie să facem la fel.

Același mod de gândire se regăsește și în Predica de pe Munte. În Matei 5:44-48, Isus a spus:

...iubiți pe vrăjmașii voștri, ... și rugați-vă pentru cei ce ... vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei dreپți și peste cei nedreپți. Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit. (Matei 5:44-48)

Deoarece comportamentul lui Dumnezeu este desăvârșit în bunătate și moral este la rândul lui un standard moral obligatoriu. Este deci, obligația fiecărei persoane să asculte de Dumnezeu conformându-se standardului acțiunilor Sale.

Probabil, pentru majoritatea dintre noi, această aplicație pare evidentă. La urma urmei, dacă Dumnezeu este autoritatea absolută ce ne cere socoteală potrivit unui standard absolut, rezultă că suntem obligați să ne conformăm acestui standard. În realitate, însă, mulți oameni care se confruntă cu autoritatea suverană și standardul neprihănit al lui Dumnezeu Îi desconsideră poruncile inventându-și propriile reguli de viață.

Unii cred că, chiar dacă Dumnezeu are puterea de a-i judeca, totuși nu are dreptul. Pot crede chiar că, în ciuda consecințelor, este onorabil și bine să te opui lui Dumnezeu, tot la fel cum s-ar împotrivi unui dictator tiranic.

O formă a acestei atitudini se manifestă chiar în cercurile creștine. De exemplu, mulți din biserică cred că deoarece Isus a murit pentru păcatele noastre, Dumnezeu nu ne mai cere ascultare. Ei confundă iertarea cu permisivitatea, imaginându-și în mod greșit că, dacă toate păcatele ne sunt iertate, putem trăi cum ne place. De fapt, credincioșii trebuie să trăiască și ei după standardul caracterului lui Dumnezeu. Iată cum exprimă Ioan lucrul acesta în 1 Ioan 1:7:

**Dar dacă umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, ...
sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat. (1 Ioan 1:7)**

În acest pasaj, Ioan a atins cel puțin două aspecte relevante pentru discuția noastră. În primul rând, învățând că trebuie toți să "umblăm în lumină, după cum El însuși este lumină" Ioan precizează că toți credincioșii sunt obligați să-L imite pe Dumnezeu. În al doilea rând, Ioan spune că obligația de a ne supune standardului lui Dumnezeu este legată de iertarea noastră în Hristos. Numai dacă-L imităm pe Dumnezeu sângele lui Hristos ne curățește de păcat. Nu-L putem avea pe Isus ca Mântuitor, fără să avem obligația de a-L asculta ca Domn.

După ce am privit în detaliu la ideea că Dumnezeu Însuși este norma etică absolută, suntem gata să abordăm al doilea subiect principal din acest studiu despre perspectiva normativă în etică: Cuvântul lui Dumnezeu ca normă etică revelată.

CUVÂNTUL CA STANDARD

Am văzut o serie de modalități prin care Biblia demonstrează că Însuși Dumnezeu este norma noastră etică absolută. Însă în realitate, cunoaștem descrierea lui Dumnezeu, doar datorită faptului că ni S-a revelat prin Cuvântul Său. Fără această revelație, caracterul Său ar fi misterios și necunoscut prin urmare nu am putea să ne îndeplinim obligația de a-I urma exemplul. Din fericire, revelația lui Dumnezeu ne învață multe lucruri despre caracterul Său, permițându-ne să facem determinații etice în cunoștința de cauză, care să reflecte acest standard. Deși afirmăm că Dumnezeu Însuși este norma noastră supremă, trebuie să ne bazăm pe revelația sau pe Cuvântul Său ca normă practică.

Pentru a vedea cum Cuvântul lui Dumnezeu este norma noastră etică revelată ne vom ocupa de trei aspecte. Mai întâi, vom vorbi despre cele trei categorii ale revelației, apoi, despre caracterul normativ al acestora, și în final, vom explora unitatea dintre ele.

TREI CATEGORII

În primul rând, pentru a înțelege și mai bine etica creștină, trebuie să luăm în seamă faptul că Dumnezeu ni S-a revelat în trei moduri.

Tradițional, teologii au vorbit despre revelația lui Dumnezeu în principal în două categorii: revelația specială și revelația generală. În categoria revelației speciale au pus comunicarea directă de la Dumnezeu precum Scriptura, profețiile, visele și viziunile. Categoria revelației generale a inclus lucruri cum ar fi istoria, universul, vremea, plantele, animalele și ființele umane. Într-un cuvânt, revelația generală este categoria ce conține tot ce nu poate fi considerat drept revelație specială.

Într-un fel această abordare tradițională este folositoare, dar tinde să abată atenția de la unele dimensiuni foarte importante ale revelației lui Dumnezeu. Prin urmare, în această lecție vom vorbi și despre revelația existențială, revelația lui Dumnezeu în persoane, adesea grupată drept parte din revelația generală, dar care merită să fie tratată separat.

Ținând cont de aceste trei categorii de revelație, suntem gata să studiem felul în care toată revelația lui Dumnezeu ne oferă norme ce dezvăluie caracterul lui Dumnezeu și ne călăuzesc în luarea deciziilor etice.

CARACTERUL NORMATIV

Vom privi mai întâi la aspectele normative ale Cuvântului lui Dumnezeu găsite în revelația generală, apoi la normele revelației speciale, și în final la revelația existențială ca standard revelat. Să ne îndreptăm atenția asupra felului în care revelația generală a lui Dumnezeu ne servește drept autoritate.

Revelația generală

Când vorbim despre revelația generală, suntem preocupați de modul în care creația și istoria transmit adevăruri despre Dumnezeu și despre cerințele Sale morale pentru noi. Desigur, revelația generală nu ne poate învăța totul. De exemplu, unele lucruri, cum ar fi calea mântuirii prin Isus Hristos, sunt redate numai prin revelația specială, iar alte aspecte ale vocii lui Dumnezeu, ne sunt descoperite mai ales prin revelația existențială. De asemenea, Biblia subliniază că, atunci când Adam și Eva au păcătuit, întreaga creație a căzut împreună cu ei, prin urmare natura s-a stricat. Drept urmare, creația și istoria sunt greu de interpretat; nu ne mai prezintă o imagine limpede a caracterului lui Dumnezeu. Totuși, Biblia ne asigură că revelația generală vorbește cu destulă claritate pentru a ne învăța lucruri adevărate despre Dumnezeu, a ne dezvălui

standardul perfect al caracterului Său, și prin urmare, servește drept una dintre normele Sale revelate.

Vom discuta despre două caracteristici importante ale revelației generale aplicate eticii creștine: complexitatea și importanța sa.

Complexitatea. În primul rând, revelația generală este complexă. E normal ca creștinii să se gândească la revelația generală în termeni foarte simpli ca și cum toate formele revelației generale sunt la fel. În realitate, însă, există diferite grade de generalizare și specificitate în cadrul categoriei revelației generale. Unele aspecte ale revelației generale sunt cunoscute de toți oamenii, în timp ce altele sunt limitate la grupuri foarte restrânse de persoane. Unele aspecte au un înțeles mai vag, în timp ce altele sunt extrem de clare. Unele aspecte decurg în ordinea firească, fără a indica prea mult implicarea activă zilnică a lui Dumnezeu în timp ce în altele este evidentă intervenția Lui supranaturală.

De exemplu, să ne uităm la un capăt al spectrului: soarele - revelație generală văzută de majoritate. Aproape toată lumea de-a lungul istoriei a văzut soarele și efectele sale. În soare au văzut revelația de Sine a lui Dumnezeu. Acesta este probabil tipul cel mai general imaginabil al revelației generale. Dar gândiți-vă că, prin faptul că văd soarele și efectele lui, toți oamenii sunt obligați să răspundă etic într-un mod specific, pe care Isus îl descrie în Matei 5:44-45:

Dar Eu vă spun: iubiți pe vrăjmașii voștri, ... și rugați-vă pentru cei ce ... vă prigonesc, ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drepecți și peste cei nedrepecți... (Matei 5:44-45)

Faptul că Soarele răsare peste oamenii răi, îi încălzește, face să le crească holdele, dovedește că Dumnezeu este răbdător și bun chiar și față de păcătoșii care-L urăsc. Și din moment ce toți oamenii au responsabilitatea de a imita caracterul lui Dumnezeu, toți avem responsabilitatea de a ne iubi vrăjmașii și a ne ruga pentru ei.

La celălalt capăt al spectrului avem revelația generală cunoscută de foarte puțini oameni motiv pentru care pare foarte asemănătoare cu revelația specială. De exemplu, să ne gândim la istoria vieții, morții și învierii lui Isus Hristos. Așa cum am spus deja, istoria este parte a revelației generale. Privind la evenimentele pe care Dumnezeu le îngăduie și la felul cum guvernează lumea de-a lungul timpului, învățăm foarte multe despre El. Istoria răscumpărării, și în special lucrarea lui Isus Hristos, ne spune o mușime de lucruri despre Dumnezeu, noi înșine, și mântuire.

Iată modul în care Pavel expune istoria învierii în Faptele Apostolilor 17:30-31:

Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință, și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască. pentru că a rânduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate, prin Omul, pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți... (Faptele apostolilor 17:30-31)

Pavel argumentează că evenimentul istoric al învierii lui Isus Hristos este dovada că Dumnezeu a rânduit o zi în care va judeca întreaga lume. De asemenea, susține că venirea zilei de judecată îi obligă pe toți oamenii de pretutindeni să se pocăiască. Cu alte cuvinte, revelația generală a învierii - un eveniment istoric - îi obligă pe toți oamenii.

Acest tip de revelație generală este foarte asemănător cu revelația specială deoarece este rar și neobișnuit. Nu au fost prea mulți oameni care L-au văzut pe Isus trăind și murind. Viața și moartea Lui au fost extraordinare; au fost deosebite de orice altă viața sau moarte umană. Învierea Sa, în schimb, a fost fără îndoială miraculoasă. Totuși, nu ating nivelul revelației special deoarece nu ne spun cum să ne pocăim sau ce presupune o dedicare totală față de Dumnezeu.

Importanța În al doilea rând, în etica creștină trebuie să susținem cu tărie importanța revelației generale în luarea deciziilor etice. Dumnezeu responsabilizează întreaga omenire să recunoască și să se conformeze acelor aspecte ale caracterului Său revelate prin creație și istorie.

La început, pentru mulți creștin poate părea ciudat că punem o așa de mare valoare pe ceea ce învățăm despre Dumnezeu prin creație și istorie. La urma urmei, unul dintre semnele distinctive ale teologiei protestante este acela că punem Scriptura mai presus de orice alt tip de revelație. Dar adevărul este că chiar dacă pe bună dreptate ridică Scriptura la statul de formă supremă a revelației zilelor noastre, protestanții au susținut dintotdeauna validitatea și autoritatea obligatorie a revelației generale. De pildă, Mărturisirea de credință de la Westminster începe în capitolul 1 secțiunea 1 cu aceste cuvinte:

Deși lumina rațiunii naturale, împreună cu lucrările Creației și ale Providenței, dovedesc până acum bunătatea, înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu în așa fel încât omul nu se poate dezvinovăți, totuși ele nu sunt suficiente pentru a dobândi acea cunoaștere a lui Dumnezeu și a voii Sale care sunt necesare mântuirii;

Dumnezeu Și-a expus caracterul prin ceea ce a făcut și prin interacțiunea continuă cu ceea ce a înfăptuit. Și întrucât Dumnezeu Însuși este norma absolută, suntem obligați să ne supunem revelației Sale ce ajunge la noi prin revelația generală. Pavel a exprimat aceste idei în Romani 1:18-20, unde a scris:

Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și împotriva oricărei nelegiuiri a oamenilor care înăbușă adevărul în nelegiuirea lor. Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți; (Romani 1:18-20)

Revelația generală, este un standard sau o normă pentru credința despre Dumnezeu obligatorie pentru toți oamenii. Și întrucât revelația generală este o normă obligatorie, oricine acționează contrar celor revelate de Dumnezeu este vinovat de păcat.

Aceiași idee apare destul de clar în Romani 1:32, unde Pavel adaugă acest comentariu pentru cei cel resping pe Dumnezeu așa cum S-a revelat în creație:

Și, măcar că știu hotărârea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri sunt vrednici de moarte ... (Romani 1:32)

Aici Pavel a numit revelația generală o „hotărâre”. Alte traduceri redau acest cuvânt ca "rânduială" sau "judecată". Ideea de bază este totuși clară: revelația generală, este un standard revelat, limpede pentru toți iar Dumnezeu poruncește tuturor să-l asculte.

Mulți nu sunt de aceeași părere cu Pavel în afirmația că acest standard este limpede pentru toți. Fără îndoială, unii dintre noi gândim că nu creația ne-a învățat aceste lucruri și că informația aceasta este prea specifică pentru a fi adunată din natură și istorie. Același lucru a fost valabil și în zilele lui Pavel, și prin urmare, apostolul a inclus un argument referitor la motivul pentru care mulți nu înțeleg aceste fapte din revelația generală. În Romani 1:21 el a explicat:

fiindcă, măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dat la gândiri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. (Romani 1:21)

Pavel spune că, deși revelația generală ne vorbește limpede, respingem sensul evident în favoarea altor sensuri. Necredincioșii din antichitate au inventat zei falși. În mod obișnuit, necredincioșii moderni pun creația pe seama întâmplării. Întâlnim chiar mulți creștini care s-au obișnuit să se gândească la creație prin ochii necredinței moderne. Totuși, revelația lui Dumnezeu prin creație este obligatorie. Este încă standardul revelat al lui Dumnezeu căruia trebuie să ne conformăm.

Probabil, Pavel a extras din Psalmul 19, unde David a scris în versetul 1:

Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui. (Psalmul 19:1)

Fără îndoială, cerurile și restul creației reprezintă, probabil, aspectul cel mai comun al revelației generale. Majoritatea oamenilor care au trăit au putut vedea imensitatea cerului. Acest tip de cunoaștere este extrem de comun. Deci, dacă forma de revelație generală cea mai comună este obligatorie și autoritară, cu siguranță formele mai speciale ale acesteia au și ele caracter autoritativ.

După ce am văzut că revelația generală este întâlnită în diverse forme și că toate ne descoperă normele lui Dumnezeu, să privim la revelația specială ca o altă normă revelată.

Revelația specială

Indiferent de ușurința cu care credem că revelația generală este parte din standardul revelat al lui Dumnezeu, toți creștini ar trebui să recunoască fără dificultate că revelația specială este normă obligatorie pentru viața noastră. La fel cum am tratat

revelația generală și aici vom viza complexitatea și importanța revelației speciale pentru etica creștină.

Complexitatea În primul rând, revelația specială este complexă, ajungând la noi în mai multe forme. Cele mai multe forme se bazează pe cuvântul rostit sau scris, dar toate implică comunicarea lui Dumnezeu cu oamenii în moduri care transcend cursul normal al creației. Cercetând Scriptura, găsim numeroase exemple de revelație specială. În unele cazuri, Dumnezeu se arată vizibil și vorbește audibil unor grupuri sau indivizi. În alte cazuri, este auzit dar nu văzut. Alteori comunică prin intermediul unui mediator, cum ar fi un înger care apare poporului Său. De obicei, Dumnezeu îi învață pe cei ce au primit revelația Sa specială să scrie ce le-a fost arătat, iar aceste consemnări scrise sunt socotite drept Scriptură, ce reprezintă o altă formă de revelație specială.

În pofida varietății tuturor acestor tipuri de revelație specială, toate sunt "speciale" în sensul că acestea reprezintă o formă de comunicare extraordinară sau supranaturală între Dumnezeu și om. Ele implică intervenția lui Dumnezeu, în cursul natural al evenimentelor, pentru a comunica mai direct cu poporul Său.

Deși toate aceste tipuri variate de revelație au această bază comună, le putem diferenția prin faptul că unele vin de la Dumnezeu mult mai direct, cu mai puține intermediari. Cele care sunt transmise printr-o mediere mai îndepărtată sunt cel mai puțin „speciale”; le-am putea chiar privi la granița revelației generale. În schimb, cele care vin mai direct de la Dumnezeu, sunt cele mai "speciale".

Moise a vorbit cu Dumnezeu în mod direct și personal. Citim în Exodul 33:11:

Domnul vorbea cu Moise față în față, cum vorbește un om cu prietenul lui. (Exodul 33:11)

La celălalt capăt al spectrului revelației speciale sunt evenimente precum visele. Semnificația revelației speciale în vise nu constă în faptul că o persoană visează, ci în acela că Dumnezeu folosește acest fenomen natural pentru a comunica un adevăr cuiva.

De pildă, în Geneza 41 găsim relatarea visului lui Faraon cu cele șapte vaci slabe care au mâncat cele șapte vaci grase. Desigur, Faraon a știut că visul era supranatural și este dovedit prin faptul că apelează la sfetnici pentru a i-l interpreta. Dar cum a știut Faraonul că visul a fost supranatural? Dumnezeu nu l-a abordat direct pe Faraon în vis, nici n-a trimis un înger să-i vorbească, așa cum a făcut mai târziu în cazul lui Iosif în Matei 1. Singurul lucru deosebit despre visul Faraonului, era că Dumnezeu l-a folosit pentru a comunica cu acesta. În afara faptului că Dumnezeu folosește visul, această revelație nu poate fi distinsă de vise care apar ca parte normală a revelației generale.

Pe scurt, unele revelații speciale sunt fantastice și evident supranaturale, cum ar fi prezența manifestată de Dumnezeu înaintea oamenilor ca în cazul lui Moise. Totuși alte revelații speciale se aseamnă mult cu viața normală, naturală a omului.

În zilele noastre, cea mai comună formă de revelație specială (și singura formă universal recunoscută ca revelație actuală) este Scriptura. Dar chiar și Scriptura conține părți care sunt foarte speciale și altele care sunt un pic mai obișnuite. De exemplu, potrivit cu Exodul 31:18, Dumnezeu a scris Cele Zece Porunci, care au fost incluse pe "table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu".

Alte texte însă au fost scrise inițial de păgâni care au interpretat revelația generală. De exemplu, în Fapte 17:28, Pavel a adresat următoarele cuvinte publicului său grec:

... după cum au zis și unii din poeții voștri: „Suntem din neamul Lui...” (Faptele apostolilor 17:28)

Aici Pavel a confirmat concluziile poetului păgân, și, prin urmare, cuvintele acestui poet păgân au devenit parte din revelație specială.

Alte texte un pic mai obișnuite includ anumite proverbe adunate de scriitorii biblici, alte citate din poeți păgâni, copiile scrisorilor dintre împăratul Artaxerxes al Persiei și slujitorii săi din regiunea Trans-Eufrat ce pot fi găsite în Ezra 4.

Revelație specială este complexă, ajungând la noi în mai multe forme. Cele mai multe forme se bazează pe cuvântul rostit sau scris, dar toate implică comunicarea lui Dumnezeu cu oamenii în moduri care transcend cursul normal ale creației.

Importanța În al doilea rând, toată revelația specială este importantă pentru etica creștină, deoarece toată are caracter normativ; toată revelația specială este un standard ce trebuie respectat. Gândiți-vă de exemplu la Pavel, care după ce a citat poeții păgâni Aratus și Cleantes în Fapte 17:28, a extras și o aplicație din cuvintele lor, care este obligatorie pentru întreaga omenire. Ascultați Faptele Apostolilor 17:28-30:

... după cum au zis și unii din poeții voștri: „Suntem din neamul Lui...” Astfel, dar, fiindcă suntem de neam din Dumnezeu, nu trebuie să credem că Dumnezeirea este asemenea aurului sau argintului sau pietrei cioplite cu meșteșugirea și iscusința omului. Dumnezeu nu ține seama de vremurile de neștiință și poruncește acum tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască; (Faptele apostolilor 17:28-30)

În ciuda originii păgâne a cuvintelor „Suntem din neamul Lui” prin folosirea lor de către Pavel, apostol cu autoritate a lui Dumnezeu, le transformă în revelația specială pentru omenire, făcându-le standard obligatoriu, poruncind „tuturor oamenilor de pretutindeni să se pocăiască”.

Și dacă chiar cuvinte de origine păgână pot avea o astfel de greutate, cu siguranță revelația care este mai specială ne obligă chiar mai mult. De fapt, vedem această concluzie susținută chiar în Scriptură. De pildă, iată cuvintele rostite de Dumnezeu către locuitorii Ierusalimului în Ieremia 25:8-9, după ce aceștia respinseseră în nenumărate rânduri profetii:

Pentru că n-ați ascultat cuvintele Mele, iată, voi trimite să aducă toate popoarele de la miazănoapte, zice Domnul; și voi trimite la robul Meu Nebucadnețar, împăratul Babilonului; îi voi aduce împotriva acestei țări și împotriva locuitorilor ei, și împotriva tuturor acestor neamuri de jur împrejur ca să le nimicească cu desăvârșire și să facă din ele un pustiu și o pricină de batjocură, niște dărâmături veșnice. (Ieremia 25:8-9)

Pentru că oamenii refuză să asculte de profeții lui Dumnezeu, Acesta îi amenință cu o judecată din legământ extremă, avertizându-i că vor ajunge "dărâmături veșnice", dacă nu se pocăiesc. Când Dumnezeu dezvăluie adevărul prin reprezentanții autorității Sale, cum ar fi profeții biblici și apostoli, această revelație specială este absolut obligatorie.

În zilele noastre, nu mai sunt în viață apostoli și profeți autoritativi, dar avem Biblia, care îi obligă pe toți oamenii din orice vreme. Deoarece, pentru noi astăzi, Scriptura este forma cea mai relevantă a revelației specială, o vom aborda în detaliu în următoarele două lecții. Totuși, pentru moment, ne vom îndrepta atenția spre revelația existențială, care este revelația lui Dumnezeu prin persoane.

Revelația existențială

Deși printre teologi nu se prea obișnuia să se vorbească despre „revelația existențială”, ideea că Dumnezeu se revelează în și prin persoane a fost întotdeauna recunoscută drept parte a revelației generale de curentul principal al teologiei protestante. Cu alte cuvinte, nu pledăm aici pentru un nou tip de revelație, ci pur și simplu pentru un alt mod de a clasifica aceiași revelație pe care teologii au acceptat-o timp de secole.

De exemplu, iată ce scrie în *Mărturisirea de Credință de la Westminster* capitolul 1 secțiunea 10:

Judecătorul suprem, prin care trebuie limpezite toate controversile și în lumina căruia trebuie examinate toate decretul și conciliile, toate opiniile scriitorilor antici, toate doctrinele omenești și toate părerile (călăuzirile) personale și cu ale cărui hotărâri trebuie să fim satisfăcuți, nu poate fi altul decât Duhul Sfânt vorbind prin Scriptură.

Mărturisirea afirmă că judecătorul suprem în toate controversile religiei este Duhul Sfânt, și că cel mai sigur îndrumar în discernământul Duhului Sfânt este Scriptura. Dar observați că, recurgând la Scriptură drept standard suprem revelat prin care toate sunt judecate, *Mărturisirea* nu le consideră pe celelalte inutile sau nevalide dându-le pur și simplu la o parte. De fapt, *Mărturisirea* acceptă valoarea tuturor celorlalte surse pe care le enumeră. Dumnezeu folosește consilii, scriitorii antici, doctrinele oamenilor, și păreri personale pentru a revela voia Sa poporului, chiar dacă determinările acestora trebuie să se alinieze Scripturii.

Putem numi aceste forme de hotărâri umane "revelație existențială". Niciuna nu este o simplă prezentare a istoriei și creației, și nici o comunicare directă supranaturală cu Dumnezeu, ci, toate implică revelația lui Dumnezeu prin oameni, fie sub forma unor concluzii teologice comune, la care au ajuns grupuri de oameni, fie sub forma unor hotărâri individuale, fie sub forma unor călăuzirii interioare și iluminări ale Duhului Sfânt în credincioși. După cum am procedat cu revelația generală și cea specială, vom vorbi despre complexitatea revelației existențiale și apoi de importanța sa în etica creștină.

În primul rând, revelația existențială poate fi împărțită în două categorii principale pe care le-am putea numi aspectele externe și aspectele interne ale revelației existențiale.

Externe Aspectele externe ale revelației existențiale includ lucruri precum: existența umană, judecata umană - atât cea individuală cât și cea corporativă - și conduita umană. Ne putem gândi la existența umană ca la o formă de revelație, deoarece oamenii sunt creați după chipul lui Dumnezeu. Adică, într-un anumit sens, fiecare dintre noi suntem o replică sau o oglindire a lui Dumnezeu. Ființele umane sunt chipuri care reflectă slava și demnitatea lui Dumnezeu. Și pentru că Îi reflectăm caracterul, putem învăța multe lucruri despre Dumnezeu uitându-ne la oameni.

În al doilea rând, judecata umană - individuală și colectivă - este o formă a revelației existențiale, este strâns legată de faptul că suntem creați după chipul lui Dumnezeu. Iată modul în care Moise a consemnat istoria creării omului în Geneza 1:26:

Apoi Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târâtoarele care se mișcă pe pământ.” (Geneza 1:26)

Deși putem trage mai multe concluzii din faptul că suntem creați după chipul lui Dumnezeu, totuși, când Scriptura vorbește prima oară despre aceasta, înțelesul asociat cu evenimentul este că Dumnezeu a delegat oamenilor autoritatea de a stăpâni lumea. O implicație a acestui fapt este următoarea: când oamenii exercită autoritate, aceștia revelează caracterul lui Dumnezeu.

Un alt mod unde vedem această dinamică la lucru este Geneza 2:19, unde citim aceste cuvinte:

Domnul Dumnezeu a făcut din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului; și le-a adus la om, ca să vadă cum are să le numească; și orice nume pe care-l dădea omul fiecărei viețuitoare, acela-i era numele. (Geneza 2:19).

Acesta este primul exemplu găsit în Scriptură în care omul exercită autoritatea pe care Dumnezeu ne-a delegat-o. Orice altceva am spune despre acest exemplu cel puțin un lucru este adevărat: atunci când Adam a numit animalele s-a gândit și și-a exercitat discernământul. Deci, este corect să spunem că atunci când oamenii gândesc și judecă exercitând autoritatea divină delegată, aceștia reflectă caracterul lui Dumnezeu.

Și acesta este chiar tipul de activitate la care se referă *Mărturisirea de Credință de la Westminster* când vorbește despre "concilii ... scriitorilor antici, doctrinele omenești și păreri (călăuziri) personale".

De exemplu, în Fapte 15 citim că liderii bisericii s-au întâlnit la Ierusalim, pentru a hotărâ cu privire la practicile neamurilor care s-au convertit la creștinism. Conciliul, la care au participat și care a fost susținut de apostoli precum Petru și Pavel, a trimis o scrisoare explicând hotărârile la care au ajuns diferitele biserici existente. În Fapte 15:28-29 Luca consemnează că scrisoarea lor a inclus următoarele cuvinte:

Căci ni s-a părut potrivit, Duhului Sfânt și nouă, să nu mai punem nici o altă povară asupra voastră, decât aceste lucruri necesare și anume: să vă feriți de ceea ce este jertfit idolilor, de sânge, de animale

sugrumate și de adulter, lucruri de care, dacă vă veți păzi, va fi bine de voi. Fiți sănătoși!“ (Faptele Apostolilor 15:28-29)

Observați că, Conciliul de la Ierusalim a susținut că vorbește în numele lui, și al Duhului Sfânt. Înțelegerea lor era că Dumnezeu putea folosi deliberările comune, pentru a determina modul adecvat de acțiune al bisericii. Nu vrem să spunem că consiliile bisericii sunt infailibile, ci doar să arătăm că există un precedent biblic pentru a crede că Dumnezeu folosește adunările colective pentru a revela adevărul.

Aceasta este valabil și când biserica se întâlnește în grupuri mici. Gândiți-vă de exemplu, la cuvintele lui Isus în Matei 18:16, 20:

... pentru ca orice vorbă să fie sprijinită pe mărturia a doi sau trei martori. Căci acolo unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, sunt și Eu în mijlocul lor. ” (Matei 18:16, 20)

Isus a predicat că, ori de câte ori doi sau trei martori creștini confirmă pe bună dreptate o chestiune de disciplină a bisericii, Isus sprijină exercitarea autorității lor pe care El a delegat-o Bisericii. Prin urmare, nu greșim concluzionând că atunci când creștinii, în grupuri mai mici se întâlnesc și hotărăsc, hotărârile lor nu sunt infailibile, dar este corect să spunem că Dumnezeu folosește judecăți individuale și colective pentru a-Și îndruma poporul în adevăr.

Pe lângă existența umană și judecată, Dumnezeu folosește și conduita umană ca tip extern de revelație existențială. Întâlnim frecvent acest lucru în Scriptură, atunci când autorii biblici își încurajează cititorii să imite comportamentul altora. De exemplu, 1 Tesaloniceni 1:6-7:

Și voi înșivă ați călcat pe urmele mele și pe urmele Domnului ... așa că ați ajuns o pildă pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia. (1 Tesaloniceni 1:6-7)

Pavel a lăudat credincioșii din Tesalonic pentru că i-au urmat exemplul, și au devenit ei înșiși un exemplu de urmat pentru alții. În măsura în care conduita lui Pavel și a Tesalonicenilor a reflectat caracterul lui Dumnezeu, a fost o formă de revelație. Ca urmare, a devenit o normă sau un standard de comportament etc.

Intern Pe lângă aspectele externe ale revelației existențiale, avem și aspectele interne ale acesteia. Deși ne-am putea gândi la multe feluri prin care Duhul Sfânt lucrează în oameni pentru a revela adevărul despre Dumnezeu, vom viza doar două. În primul rând, vom explora ceea ce teologii au numit, în mod tradițional, „iluminare”. Apoi, vom investiga "călăuzirea interioară", a Duhului Sfânt, care se manifestă în lucruri, precum conștiința.

Când vorbim de iluminarea Duhului Sfânt, ne referim la darul divin al înțelegerii pe care Dumnezeu îl dă credincioșilor și chiar necredincioșilor. Când Duhul Sfânt iluminează mintea unei persoane, îi dă acesteia o abilitate sau o cunoaștere pe care n-o

avea anterior. Unul dintre cele mai clare exemple de iluminare poate fi găsit în Matei 16:15-17 unde citim următoarele:

Dar voi, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?” Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui Viu.” Isus a luat din nou cuvântul și i-a zis: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri. (Matei 16:15-17)

Nu de unul singur a ajuns Simon Petru la concluzia că Isus este Hristosul, nici nu a învățat de la alte persoane, ci, Dumnezeu i-a revelat acea cunoaștere în mod direct.

Desigur, Petru a fost confruntat și de persoana Lui, iar cunoașterea personală a lui Isus a fost parte a procesului prin care a ajuns să înțeleagă că El este Hristosul, totuși mulți alții care l-au privit față în față pe Isus nu au ajuns la acea înțelegere. Diferența a constat în faptul că Duhul Sfânt a lucrat în Petru pentru a-l face să înțeleagă.

Pavel a abordat problema de iluminare a credincioșilor direct în 1 Corinteni 2, unde a scris aceste cuvinte în versetele 11 și 12:

În adevăr, cine dintre oameni cunoaște lucrurile omului, afară de duhul omului care este în el? Tot așa, nimeni nu cunoaște lucrurile lui Dumnezeu, afară de Duhul lui Dumnezeu. Și noi n-am primit duhul lumii, ci Duhul care vine de la Dumnezeu, ca să putem cunoaște lucrurile pe care ni le-a dat Dumnezeu prin harul Său. (1 Corinteni 2:11-12)

Ideea lui Pavel este: deși credincioșii și necredincioșii pot obține aceleași fapte, totuși nu le înțeleg la fel. Cu toții suntem împiedicați în înțelegerea revelației pentru că suntem ființe create, limitate. Dar Duhul Sfânt lucrează în credincioși pentru a ne da o înțelegere supranaturală a Evangheliei și a adevărului lui Dumnezeu. Cel puțin, toți credincioșii au credința și încrederea în Isus ca Mântuitor, ce vine direct de la Duhul Sfânt. Așa cum a scris Pavel în Filipeni 1:29:

Căci, cu privire la Hristos, vouă vi s-a dat harul ... să credeți în El ... (Filipeni 1:29)

Cuvântul grecesc tradus aici "dat" înseamnă „dar fără plată”. Pavel nu spune că filipenilor li s-a dat posibilitatea de a crede, ci mai degrabă că Dumnezeu le-a dat însăși credința în Isus, ca un dar fără plată. Ca bază, toți credincioșii au credința și încrederea în Isus ca Mântuitor, ce vine direct de la Duhul Sfânt.

Interesant, Biblia ne mai spune că Dumnezeu iluminează chiar și necredincioșii. Am văzut deja că Dumnezeu comunică adevărul tuturor necredincioșilor prin revelația generală, dar, potrivit lui Pavel, le comunică adevărul Său și prin iluminare. Iată cuvintele lui Pavel din Romani 2:14-15:

Când Neamurile, măcar că n-au lege, fac din fire lucrurile Legii ... ei dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor; ... gândurile lor,

care sau se învinovățesc sau se dezvinovățesc între ele. (Romani 2:14-15)

Cu alte cuvinte, Dumnezeu implantează în fiecare om, chiar și în cei necredincioși, o cunoaștere de bază a Legii Sale. Pe lângă expunerea la revelației generale, cu toții, știm instinctiv că anumite lucruri sunt corecte și altele greșite, iar conștiința noastră mărturisește acest fapt.

Și în plus, Duhul Sfânt oferă și ceea ce a fost deseori numită „călăuzire interioară”. Spre deosebire de iluminare, care este de natură primordial cognitivă, călăuzirea interioară tinde să fie de natură emotivă și intuitivă. Este una dintre cele mai obișnuite căi prin care Duhul Sfânt lucrează în indivizi pentru a revela adevărul despre caracterul lui Dumnezeu. Călăuzirea interioară este etalată limpede în lucruri cum ar fi conștiința individuală, dar și prin sentimentul de multe ori de nedescris că Dumnezeu vrea să acționăm într-un anumit fel. Pavel a făcut o referire subtilă la această călăuzire interioară în Filipeni 2:13, când a scris:

Căci Dumnezeu este Acela care lucrează în voi și vă dă, după plăcerea Lui, și voința și înfăptuirea. (Filipeni 2:13)

Observați că Pavel nu a vorbit aici despre ceea ce știm sau credem, ci mai degrabă despre ceea ce voim sau dorim, despre ceea ce motivează acțiunile noastre. Și aceasta este o formă a revelației, deoarece ne comunică impresii și intuiții despre caracterul lui Dumnezeu. La fel ca toate formele revelației existențiale, deoarece aceasta descoperă caracterul lui Dumnezeu, este și ea un standard obligatoriu căruia trebuie să i ne supunem și să ne conformăm.

Ne-am uitat la cele trei categorii ale revelației lui Dumnezeu, și am văzut cum toate ne oferă norme ce-I revelează caracterul. Acum, vom explora unitatea acestor trei categorii de norme revelate.

UNITATE

Revelația generală, specială și existențială sunt strâns legate. Toate revelează același Dumnezeu și, prin urmare, toate dezvăluie același standard, fiind obligatorii și autoritare. Care este semnificația acestui lucru în încercarea noastră de a lua decizii biblice? Vă amintiți că modelul nostru pentru luarea deciziilor biblice este: Judecata etică presupune aplicarea Cuvântului lui Dumnezeu la o situație de către o anumită persoană. Pe baza acestui model, unitatea dintre revelația generală, specială și existențială a lui Dumnezeu ne arată că în toate judecățile etice trebuie să ne informăm cu privire la toată revelația disponibilă. Desigur, Scriptura este atot-suficientă pentru a ne instrui cu privire la etica creștină. Revelația generală și existențială nu ne dau noi informații cu privire la caracterul lui Dumnezeu, care nu sunt conținute în Scriptură, dar vom înțelege învățătura acesteia mult mai clar atunci când o comparăm cu restul revelației lui Dumnezeu. De fapt, fără revelația generală a cărților și a ideii de limbă, nici nu am avea acces la revelația specială a Scripturii. Și, desigur, iluminarea Duhului Sfânt, revelația existențială, este esențială pentru înțelegerea mesajului Scripturii. Prin urmare, folosirea tuturor formelor

de revelație a lui Dumnezeu oferă o înțelegere mult mai bună în aplicarea Scripturii la viața.

CONCLUZIE

În această lecție, am explorat două aspecte ale perspectivei normative în etica creștină. Am văzut că Dumnezeu Însuși este standardul suprem pentru toată conduita etică iar caracterul Său îi obligă pe toți oamenii să-L imite. Am văzut de asemenea că Dumnezeu nu poate fi cunoscut altfel decât prin Cuvântul Său sau prin revelație, deci, trebuie să-I primim revelația în toate formele ei ca standard practic sau relevant.

Pe măsură ce dezvoltăm ideile noastre de etică creștină, trebuie să fim întotdeauna călăuziți de caracterul lui Dumnezeu așa cum este revelat în natură și istorie, în Scriptură și oameni. Aplicând aceste concepte la viața noastră de zi cu zi, vom fi mult mai destoinici în luarea deciziilor etice, care sunt plăcute lui Dumnezeu și care aduc binecuvântări poporului Său.